

Oprichter Voorburgse Sandy Coast terug met theatertour

‘Het gaat goed met me. Bijzonder goed’

Een hele generatie Nederlanders, maar vooral Hagnaars groeide er mee op: muziek van bands uit de ‘Beatstad’ en omgeving. Golden Earring(s), Motions, Shocking Blue, Q65, Earth & Fire, Sandy Coast, Tee Set en de Shoes verzorgden de muzikale omlijsting van die zorgeloze jaren zestig, waarin we op Puchs reden en Clarks droegen. Van hen staan alleen de zestigers van Golden Earring nog regelmatig op het poppodium. Anderen spelen in obscure zaaltjes of verdwenen van het toneel. En soms komt er een terug. Singer-songwriter Hans Vermeulen bijvoorbeeld. Oprichter, zanger, gitarist van Sandy Coast en Rainbow Train. Veertien jaar geleden vertrok hij berooid naar Thailand. Zaterdag start hij een nieuwe theatertour in Diligentia. “Het gaat goed met me. Bijzonder goed.”

“In tegenstelling tot wat de meeste mensen in Nederland bij mijn vertrek verwachtten gaat het met mij, na bijna 12 jaar op dit goddelijke eiland, nog steeds erg goed.”

Een intrigerende tekst op de website www.hansvermeulen.nl. Halverwege de jaren negentig emigreerde de Voorburgse singer-songwriter naar Thailand en het statement op zijn website roept associaties op met een verbale middelvinger in de richting van mensen die geen geloof meer in hem hadden.

“Als dat zo is, dan is het vooral in de richting van mezelf”, wuift hij de suggestie weg. “De meeste mensen dachten dat ik na drie maanden in Thailand wel terug zou komen. Ik kwam uit een nogal verloederde toestand met veel schulden en zo. Daar heb ik me uit weten te werken en ik denk dat veel mensen verwachtten dat ik in *no time* opnieuw in de problemen zou zitten, zeker als ik in een ander land woonde. Maar dat was mijn bedoeling niet en dat is ook niet gebeurd. Het gaat goed met me. Bijzonder goed.”

Winterdag in Nederland. Hans Vermeulen is even terug in het vaderland voor een theatertour, die hem zal brengen naar Den Haag, Hoogeveen, Helmond, Leiden en Dokkum. Niet het walhalla van de popmuziek, maar hij heeft er zin in. Dikke sjaal, jack, handschoenen en pet: “Toen ik uit Thailand vertrok was het er 36 graden in de schaduw. Als ik in Nederland kom is het er altijd koud, ook in de zomer.”

Zijn verhaal is bekend: richtte in 1961 als 14-jarige jongen het skifflegroepje de Sandy Coast Skiffle Group op. Broer Jan wilde wel meedoen, maar alleen op voorwaarde dat hij geen oubollige skiffle hoefde te spelen. De band ging akkoord en de naam veranderde in de Sandy Coast Rockers, later Sandy Coast. De groep lifte mee op de golf van zestiger jaren popmuziek en scoorde grote hits. De Vera Lynn-cover *We'll meet again* haalde in 1966 net de top veertig, maar vanaf 1968 was het goed raak. *I see your face again* bereikte bijna de top tien. Na nog een paar ‘treffers’, zoals het dramatische *Capital punishment* en de ruigere nummers *True love that's a wonder*, *Just a friend* en *Summertrain* raakte de groep voor het grote publiek in de vergetelheid.

In 1973 was het afgelopen en richtten de broers Vermeulen Rainbow Train op. Hans was daarnaast succesrijk als producer en componist voor andere groepen en artiesten. Hij schreef en produceerde onder meer de eerste hit van Anita Meyer, *The alternative way*, en werkte samen met de band Lucifer van Margriet Eshuijs.

Outlaw

In juni 1980 kwamen de leden van Sandy Coast weer bij elkaar voor een optreden tijdens de Haagse *Beatnach*, een nostalgisch jaren zestig evenement in de Houtrusthallen. Na de geslaagde reünie besloten ze de draad weer op te pakken. Er werd een nieuw album opgenomen met onder meer het nummer *The eyes of Jenny*, dat Vermeulen had geschreven nadat hij tijdens een optreden een meisje uit zijn jeugd herkende aan haar ogen en dat hem deed denken aan betere tijden. Dat nummer haalde in 1981 net niet de top tien, maar werd wel in verschillende talen door buitenlandse artiesten opgenomen. Toen verder succes uitbleef, ging de groep weer uit elkaar. Hans Vermeulen ging door met produceren en had begin jaren negentig succes met zangeres Ruth Jacott. Hij kampte echter ook met persoonlijke en financiële problemen. Hij scheidde van zijn vrouw Hilde (Dianne Marchal) en werd geconfronteerd met een schuld van anderhalf miljoen gulden, waarvan een deel belastingschuld. Het ergert hem nog steeds: “Ik zeg niet dat het Nederlandse belastingstelsel niet deugt, maar het houdt geen rekening met de wisselende inkomsten van artiesten”, kijkt hij terug op die donkere periode uit zijn leven. “Misschien is het inmiddels veranderd, maar veertien jaar geleden voelde ik me een *outlaw*. Wannéér je al eens succes hebt als *singer-songwriter* – wat in negentig procent van de gevallen niet zo is – dan ontvang je ineens een heleboel geld. Dat ga je uitgeven, maar dan wil de fiscus er de helft van hebben en gemakshalve gaat ze er van uit dat je het jaar erop hetzelfde verdient. Of je daar ook alvast de helft van wil afdragen. En misschien verdien je het volgende jaar wel bijna niets, maar je moet wel leven. Zo bouw je snel een belastingschuld op.”

Op sommige momenten werd hij er gek van, geeft hij toe, maar na verloop van tijd niet meer: “Ik wist dat ik het toch niet kon betalen, dus piekeren had geen zin.” Hij overwoog te vluchten naar het buitenland, maar bleef in Voorburg. “Ik heb aan experts gevraagd hoe lang ik er last van zou hebben als ik vertrok. Dat bleek korter te zijn dan wanneer ik de schuld zou aflossen, dus het was wel verleidelijk. Maar ik wilde iedereen in de ogen kunnen blijven kijken. Ik ben blij dat het zo gegaan is en ik ben er trots op. Niemand krijgt nog geld van me en dat zal ook niet meer gebeuren. Ik heb me voorgenomen om nooit meer iets te kopen of ergens in te stappen als ik er niet cash geld voor heb liggen. Dat bevalt al veertien jaar al heel goed.” Met hulp van een strenge manager, een afspraak met de Belastingdienst en een bijdrage van het steunfonds van Buma/Stemra lukte het de artiest in vier jaar van zijn schuld af te komen. “Maar ik had me wel voorgenomen dat ik weg zou gaan als ik op nul stond, anders zou hetzelfde gebeuren, vreesde ik.”

Het werd Thailand. “Ik was er op vakantie geweest en zat op weg naar het vliegveld in de taxi. Dan zit je in zo’n open busje en ik zag vrouwen in een sarong lopen en buffels op de weg staan. En ik wilde eigenlijk niet vertrekken. Koh Samui, het eiland waar ik verbleef, was een paradijs in die tijd. Het was geen vlucht, want mijn schuld was bijna afbetaald. Ik voelde me er gewoon thuis en wilde er gaan wonen. Anderhalf jaar later ben ik er daadwerkelijk heengegaan.”

Hij stapte op het vliegtuig met 110 gulden op zak. “Ik was van huis gegaan met 135 gulden, maar ik heb op Schiphol nog wat gegeten. Ik wist dat ik in Thailand werk had voor drie maanden. Ik dacht: als ik die doorkom, gaat het verder goed. Het is een avontuur geweest, maar een van de beste dingen van mijn leven. Ik heb muzikanten in Thailand geholpen en ik heb er mijn vrouw ontmoet. We zijn inmiddels tien jaar gelukkig getrouwd.”

Met zelfspot: “Daarom komen er zo weinig nieuwe liedjes. Om iets goeds te kunnen schrijven moet je de goot in, en dat heb ik er niet meer voor over.”

Gezond

Hij is zelfs gezond gaan leven. “Anderhalf jaar geleden heb ik met mijn toenmalige begeleidingsband The Rest een toertje gedaan. Ik voelde me een ouwe vent. Ze moesten me helpen om van de bühne komen. Nou heb ik wel beginnende artritis, maar dat vond ik geen excuus. Ik dacht: als ik straks een theatertour wil doen, moet ik wel een beetje in conditie zijn. Sindsdien train ik elke dag met het resultaat dat ik topfit ben. Ik ben zo’n dertien kilo afgevallen, maar het belangrijkste verschil is dat veel vet is vervangen door spiermassa. Verder rook ik nauwelijks en ben ik matig met alcohol.”

Drie maanden lang is hij intensief bezig geweest met de voorbereiding van zijn Nederlandse optredens. Het bracht onverwachte emoties naar boven. “Ik speel in het theater werk uit mijn hele carrière. Afgezien van de liedjes uit de periode van Sandy Coast heb ik het merendeel bijna nooit meer gespeeld. Dan sta je dus opeens teksten te zingen die je herinneren aan minder leuke tijden. De eerste paar keer kon ik daar best emotioneel van worden, ik realiseerde me dat ik toch wel het een en ander heb meegemaakt.”

Maar de relativering volgt meteen. “Ik zat een keer in een depressieve bui te kijken naar de film ‘The Hurricane’ met Denzel Washington, over de zwarte bokser Rubin ‘Hurricane’ Carter, die jarenlang onschuldig in de gevangenis zat. Toen dacht ik: ik moet me doodschamen dat ik vind dat ik het moeilijk heb.”

Emoties voelt hij ook als het gaat om zijn broer Jan, die in mei 1999 op 54-jarige leeftijd overleed aan darmkanker. “Jan is altijd de maatstaf voor me geweest. Hij was trots op me, maar ook kritisch. Hij vertelde me wat wel en wat níet kon. En dat is nog steeds zo. Ik hoef maar aan hem te denken en hij is er weer. In zoverre mis ik hem niet, maar zijn fysieke aanwezigheid natuurlijk wel. En na zijn overlijden heb ik besloten nooit meer onder de namen Sandy Coast en Rainbow Train muziek te maken. Er kan wel naar verwezen worden, maar ik zal niet meer onder die naam optreden. Daar hoort Jan te veel bij.”

Jan was de stille kracht op de achtergrond, maakt hij duidelijk.

“Geen man voor de spotlights. Als hij een leuke grap had bedacht, moest ik hem vertellen. In feite was ik net zo verlegen, maar als zanger en gitarist van een groep kun je je carrière niet laten mislukken omdat je verlegen bent. Je kunt optreden gewoon léren.”

Hans is inmiddels de enig overgeblevene uit het gezin van vier personen. Als laatste overleed zijn vader. “Ik logeerde meestal bij hem als ik naar Nederland kwam en we spraken erover om hem naar Thailand te laten overkomen. Ik zou een huis voor hem bouwen naast het onze. Dat leek me geweldig, maar tegelijkertijd vroeg ik me af of zo’n verhuizing wel goed voor hem zou zijn. Door zijn overlijden hebben we die beslissing niet hoeven nemen.”

Hij koestert liefdevolle herinneringen aan het warme nest waarin hij opgroeide. “Het feit dat in een paar jaar tijd alles en iedereen is weggefallen waarmee het ooit begon, heeft me wel moeite gekost.”

Hij herinnert zich het afscheid van zijn ouderlijk huis aan de Voorburgse Bruijnings Ingenhoeslaan, waar hij van zijn zesde tot aan zijn huwelijk woonde en waar veel van de succesnummers zijn geschreven.

“We zijn in dat huis begonnen met spelen. Ik heb dankzij mijn ouders een geweldige jeugd gehad, zoals veel mensen van mijn generatie. Ik denk dat we een ontzettende mazzel hebben gehad. Alles kon, alles was in opbouw en je had natuurlijk de opkomst van de popmuziek, te beginnen met Bill Haley en Elvis. Moeder stimuleerde ons: ze kocht voor zichzelf een plaat van Pat Boone of Perry Como en voor ons *Rock around the clock*. Vader was terughoudender. Hij vond dat we ook een diploma moesten halen, want je kon toch niet tot je veertigste in een

bandje spelen. Later was hij ook wel weer heel trots, al uitte hij dat zelden. Ik herinner me hoe ik werd geïnterviewd en de journalist aan mijn vader vroeg hoe hij het vond om zo'n beroemde zoon te hebben. Ach, antwoordde mijn vader onderkoeld, 'hij is het al zo lang'. Dat was typerend voor hem."

"Na zijn overlijden heb ik met hulp van familieleden het huis leeggehaald. Als afscheid ben ik nog even onder de douche gaan staan. Toen ik me wilde afdrogen realiseerde ik me dat ook de gordijnen weg waren. Ik ben *streakend* van de ene deur naar de andere gerend om bij mijn kleren te komen. Daarna stapte ik in het autootje van mijn vader, dat op de stoep stond geparkeerd. Stel je voor: allemaal burens die huilend voor het raam staan te zwaaien. Ik start de auto, doe de radio aan en ik hoor (zachtjes zingend – red.) *'the subject of my thoughts has a name....* Dat kan geen toeval zijn. Je hebt dat liedje in dat huis geschreven, je doet voorgoed de deur achter je dicht en je hoort het op de radio. De cirkel is rond. Ik vergeet dat moment nooit meer. Ik ben een poosje stil blijven staan om het tot me te laten doordringen. Ik heb het gevoel van dat moment nooit goed onder woorden kunnen brengen, het was een mix van verslagenheid en verbazing of zo. Onvoorstelbaar."

Op zijn website schrijft hij over zijn gevoelens van die periode: "Toen ik op Koh Samui terugkwam, had ik het er heel moeilijk mee. Je voelt je compleet ontworteld. Ik had mijn familie graag willen laten zien dat het hier goed met me gaat."

De blues

Ondanks de dierbare herinneringen aan het ouderlijk huis is het eiland Koh Samui nu zijn thuis, ook al beginnen de lokale projectontwikkelaars te snoepen van zijn paradijs en hebben Thaise bands weinig op met de 'blues'.

"Als je die voetjes ziet meegaan met de muziek, is het haast altijd uit de maat. Mijn vrouw Aom, die zangeres en gitarist is, kon een tijd niet spelen omdat de nagel van haar linker wijsvinger er af was. Naar mijn idee duurde het erg lang voordat ze haar oude spel terughad. Dat komt, zei ze, omdat jullie op gevoel spelen en wij op ons geheugen."

Verbaasd: "Dat klopt. Ze hebben geen gevoel voor ritme. Ze missen de blues en ze tellen ook niet. Het land is nooit gekoloniseerd en ze zijn dus nauwelijks beïnvloed door westerse culturen. De muziek die voortkomt uit hun eigen cultuur bestaat uit ellenlange monotone melodieën. Prachtig, net als Chinese opera, maar heel anders gestructureerd. Ik zou het niet kunnen spelen."

Wat hij wel kan spelen komt langs in de theatertournee.

"Alle bekende hits van Sandy Coast, Rainbow Train en de Nederlandstalige dingen die ik heb gezongen en geproduceerd", belooft hij. "Bij elkaar 23 songs. Met de babbeltjes erbij staan we ruim twee uur op het podium."

Zijn begeleidingsband bestaat uit zes mensen, voor de nummers van Rainbow Train roept hij de hulp in van een gastzangeres. "Dat is Marlayne Sahupala. Ik ben met haar in 2005 op tournee geweest en dat is goed bevallen. Ze is een duizendpoot wat zingen betreft en daarbij een zeer prettig mens om mee te werken."

Rainbow Train ontstond uit samenwerking van een groep mensen in de studio. "Het was een gouden band", blikt Vermeulen terug. "Ik heb de nummers weer eens beluisterd omdat we ze in de theaters gaan spelen en ik kan je verzekeren dat ze niet voor de poes zijn. De muzikanten schrokken ervan hoe gecompliceerd ze zijn."

En natuurlijk komen de ogen van Jenny langs, zijn commercieel grootste succes. "En dan moet je weten dat ik aanvankelijk het refrein wilde schrappen omdat ik het te simpel vond. Gelukkig overtuigde producer Pim Koopman me ervan om het te handhaven. Inmiddels is de 44ste cover van het liedje gemaakt. Het is het nummer dat me het meest opleverde in financiële zin. Ik kan er van leven."

Maar trots is hij op een ander, minder bekend nummer van zijn hand. “Dat is Teygo Makandra. Ik schreef het naar aanleiding van het neerstorten van het toestel met het Surinaams voetbalelftal. Ik las dat de nabestaanden de Nederlandse regering om hulp vroegen bij de rouwverwerking. Toen dacht ik: het zijn Nederlanders, ze zouden dat niet hoeven vragen. Ik heb het lied met Ruth Jacott opgenomen. Later is het nog eens uitgebracht toen het El Al toestel op een flat in de Bijlmer stortte. De platenindustrie heeft het toen gebruikt om geld voor hulpgoederen in te zamelen.” Met een knipoog: “Dat heb ik dan weer: wórdt er eens iets een grote hit, zie ik er niets van terug. Maar dat is het beste wat ik ooit heb gemaakt. Daar gebeuren dingen in waarvan ik niet wist dat ze zouden kunnen gebeuren. Het Surinaamse deel van de tekst is van Humphrey Campbell. Surinaamse zangeressen vielen flauw bij het zingen van het slotkoor en er waren mensen die, als ze het lied op de autoradio hoorden, stopten en wilden uitstappen. Er schijnt onbedoeld een stukje voodoo in voor te komen. Ken je het niet? Kom maar luisteren, het staat op de *playlist*.”

Vermeulen treedt achtereenvolgens op in Diligentia (7 maart), De Tambour in Hoogeveen (11 maart), 't Speelhuis in Helmond (20 maart) en in de Leidse Schouwburg (26 maart) en in DOK 18 in Dokkum (27 maart).

En dan weer snel terug naar het paradijselijke Koh Samui. “Ik kan sinds kort naar Nederlandstalige televisie kijken via BVN. Prettig om af en toe je moerstaal te horen. Maar ik denk dat ik wel een wereldburger ben. Waar ik begraven wil worden? Daar ben ik niet zo mee bezig. Mijn vrouw vindt dat ik in Nederland thuishoor. Ze vindt dat te zijner tijd dierbaren afscheid van me moeten kunnen nemen. Het is niet zo dat ik in Voorburg wil sterven, maar ik heb haar gezegd: doe maar een crematie en zet de urn met as maar zo dicht mogelijk bij mijn vader.”

Tekst: Jos de Gruiter